

Sygn. akt: I C 124/19 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Piasecka
Protokolant:	pomocnik biurowy Roksana Rużyło

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2019 roku w C.

sprawy

z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.

przeciwko M. C.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 124/19

UZASADNIENIE

Powód – B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, złożył pozew przeciwko M. C. o zasądzenie w elektronicznym postępowaniu upominawczym kwoty 2.794,64 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 26 kwietnia 2016 roku pozwany zawarł z (...) Finanse S.A. z siedzibą w P. umowę pożyczki numer (...), której przedmiotem było udzielenie pożyczki oraz świadczenie usługi terenowej obsługi pożyczki pozwanego. Całkowita kwota pożyczki wynosiła kwotę 1.852,92 złotych, a opłata za usługę terenowej obsługi pożyczki pozwanego (w domu pozwanego) – 190,00 złotych. Pozwany, podpisując umowę własnoręcznym podpisem, wyraził zgodę na wszystkie jej warunki oraz wolę skorzystania z usługi terenowej obsługi pożyczki i uiszczenia z tego tytułu opłaty, tj. pozwany zobowiązał się do spłacania rat pożyczki bezpośrednio do rąk doradcy klienta działającego w imieniu (...) Finanse S.A. z siedzibą w P.. Terminem spłaty danej raty był dzień przekazania środków pieniężnych w/w doradcy klienta przez pozwanego, przy czym koszt terenowej obsługi pożyczki był opcjonalny z uwagi na brak obowiązku skorzystania z tej usługi. Pozwany dobrowolnie zawarł umowę o świadczenie usługi terenowej obsługi pożyczki, godząc się na ponoszenie dodatkowej opłaty z tego tytułu.

Powód wskazał nadto, że łącznie zobowiązanie pozwanego względem pierwotnego wierzyciela z tytułu zawarcia pożyczki wynosiło kwotę 2.042,92 złotych, którą pozwany zobowiązał się spłacić w określonych w umowie ratach, z których pierwsza wynosił 55,66 złotych, a pozostałe 55,48 złotych.

Z tytułu umowy pożyczki pozwany nie spłacił żadnej kwoty, dlatego też poprzednik prawny powoda - (...) S.A. z siedzibą w P. dnia 17 maja 2017 roku skierował do pozwanego pismo, w którym wypowiedział przedmiotową umowę, wzywając jednocześnie pozwanego do spłaty pozostałej kwoty zadłużenia. Pozwany nie ustosunkował się do treści niniejszego pisma i nie dokonał spłaty zadłużenia. W związku z tym termin wymagalności zobowiązania upłynął dnia 17 maja 2017 roku.

Wobec braku spłaty zadłużenia wierzytelność wynikająca z opisanej umowy została sprzedana na rzecz powoda na mocy umowy sprzedaży wierzytelności. Powód nabył wierzytelność w łącznej wysokości 2.383,01 złotych, w tym kwotę 2.108,42 zł tytułem roszczenia głównego i kwotę 274,59 złotych tytułem odsetek umownych naliczanych przez poprzedniego wierzyciela w wysokości zgodnie z treścią zawartej umowy pożyczki, w okresie od dnia jej zawarcia do dnia sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda.

Powód podkreślił, że łączna wysokość roszczenia dochodzonego pozwem na dzień 31 grudnia 2018 roku została stwierdzona dokumentem księgowym w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda i wynosi kwotę 2.108,42 zł tytułem roszczenia głównego i 686,22 złotych tytułem odsetek.

Sąd Rejonowy L. postanowieniem z dnia 11 stycznia 2019 roku, wydanym w sprawie VI Nc-e (...), stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Na powyższe orzeczenie powód wniósł skargę w przepisany terminie.

Na skutek rozpoznania skargi Sąd Rejonowy L. postanowieniem z dnia 21 stycznia 2019 roku przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwana – M. C. prawidłowo wezwana na termin rozprawy, nie stawiała się, nie zajęła stanowiska w sprawie i nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 kwietnia 2016 roku pozwana M. C. podpisała umowę restrukturyzacyjną nr (...), zwaną dalej umową, której stronami była pozwana i poprzednik prawny powoda – (...) S.A. z siedzibą w P., posługujący się znakiem towarowym i zwany dalej „B.”. Na podstawie tej umowy, zgodnie z obowiązującą w dniu jej zawarcia ofertą „B.”, pozwanej udzielono pożyczki.

Łączna wysokość zobowiązania do spłaty wynosiła kwotę 2.108,42 złotych i obejmowała całkowitą kwotę pożyczki w wysokości 2.042,92 złotych i roczną stopę oprocentowania – 65,50 złotych. Ponadto w umowie ustalono, że całkowity koszt pożyczki wynosi 625,51 złotych i obejmuje prowizję za udzielenie pożyczki w wysokości 320,01 złotych, opłatę przygotowawczą - 50,00 złotych, roczną stopę oprocentowania – 65,50 złotych oraz opłatę za usługę terenowej obsługi pożyczki – 190,00 złotych.

Pożyczkobiorca zobowiązał się spłacić prowizję za udzielenie pożyczki, opłatę przygotowawczą i opłatę za usługę terenowej obsługi pożyczki gotówką w dniu zawarcia umowy lub przez ich pobranie w dniu podpisania umowy przez pożyczkodawcę z kwoty I transzy. W tym zakresie pożyczkobiorca zobowiązany był przedstawić pożyczkodawcy swoją oddzielną dyspozycję. Pozostałą kwotę, łączne zobowiązanie do spłaty, pożyczkobiorca zobowiązał się spłacić w 38 tygodniowych ratach, według zasad opisanych w umowie, przy czym pierwsza rata tygodniowa wynosiła 55,66 złotych, a pozostałe - 55,48 złotych. Natomiast pożyczkodawca zobowiązał się przekazać pożyczkobiorcy do swobodnego wykorzystania kwotę pożyczki określoną w punkcie I.A.1 w wysokości 1.574,32 złotych, tj. pierwszą transzę całkowitej kwoty pożyczki, jednorazowo w miejscu zamieszkania pożyczkobiorcy przy podpisaniu umowy. Przy czym w przypadku występowania jakichkolwiek wymagalnych zobowiązań pożyczkobiorcy względem „B.” mogły one zostać potrącone z I transzy.

Termin wypłaty II transzy całkowitej kwoty pożyczki, określony w punkcie 1.A.2 umowy „B.” - w wysokości 468,60 złotych miał nastąpić 13 lipca 2016 roku, w miejscu zamieszkania pożyczkobiorcy. Przy czym w przypadku występowania jakichkolwiek zobowiązań pożyczkobiorcy względem „B.” mogły one zostać potrącone z II transzy (pkt 7 umowy).

„B.” zobowiązał się również wobec pożyczkodawcy do odbioru spłat rat pożyczki, dokonywanych wyłącznie w formie gotówki, w miejscu zamieszkania pożyczkobiorcy. Natomiast pożyczkobiorca, poprzez złożenie podpisu na umowie, niezależnie od sposobu wykorzystania kwoty, zobowiązał się do spłaty pożyczki pieniężnej wraz z należnym oprocentowaniem, opłatą przygotowawczą, prowizją za udzielenie pożyczki, a także opłatą za usługę terenowej obsługi pożyczki. Termin spłaty pierwszej raty upływał w 7 dniu od dnia otrzymania przez pożyczkobiorcę do swobodnego wykorzystania I transzy pożyczki, kolejne raty płatne są tygodniowo. Termin spłaty każdej raty kończył się z upływem tego dnia danego tygodnia, który nazwą odpowiada dniu tygodnia, w którym pożyczkobiorca otrzymał I transzę pożyczki. Za termin dokonania spłaty przyjęto datę przekazania środków doradcy klienta.

W przypadku przyjęcia przez „B.”, reprezentowanego przez doradcę klienta, spłaty raty pożyczki, pożyczkodawca, dokonując pokwitowania przyjęcia wpłaty, zobowiązany był wydać osobie przekazującej daną ratę pożyczki dowód wpłaty potwierdzający wysokość dokonanej wpłaty oraz sumy dokonanych wpłat dla pożyczki w układzie narastającym względem pożyczkodawcy dotyczącej spłacanej należności przy dokonywaniu wpłaty, np. w karcie spłat klienta. Za termin dokonania spłaty przyjęło się datę przekazania środków doradcy klienta (pkt 9 umowy).

przynane, nadto dowód: ugoda restrukturyzacyjna nr (...) k. 17 – 21.

Pozwana – M. C. nie uregulowała żadnej raty na poczet zobowiązania, dlatego też (...) Finanse S.A. z siedzibą w P. sporządził pismo adresowane do pozwanej, a zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia niniejszego pisma. Jednocześnie poprzednik prawny powoda, dążąc do polubownego rozstrzygnięcia sprawy, wezwał pozwaną do zapłaty należności w łącznej wysokości 2.281,13 złotych.

dowód: pismo z dnia 10 kwietnia 2017 roku k. 22 - 25.

W dniu 9 sierpnia 2017 roku powód zawarł z poprzednikiem prawnym powoda – (...) S.A. z siedzibą w P. umowę o sekurytyzacje wierzytelności, na podstawie której nabył wierzytelności wymienione w załączniku nr 5 do umowy, za cenę i na warunkach określonych w umowie.

Powód sporządził wezwanie do zapłaty adresowane do pozwanej M. C., zawierające informację o wysokości zobowiązania.

Wysokość wymaganej wierzytelności wynosiła kwotę 2.794,64 złotych i obejmowała kapitał w wysokości 2.108,42 zł i odsetki w wysokości 686,22 zł.

dowód: umowa o sekurytyzację wierzytelności z dnia 9 sierpnia 2017 roku k. 30 – 32, wyciąg z ksiąg rachunkowych z dnia 31 grudnia 2018 roku k 15, dowód z innych wniosków dowodowych: pismo z dnia 27 czerwca 2018 roku k. 26 – 27.

Sąd zważył co następuje:

W niniejszej sprawie roszczenie strony powodowej nie zasługiwało na uwzględnienie mimo, że pozwana – M. C., prawidłowo wezwana na termin rozprawy nie stawiała się, nie zajęła stanowiska w sprawie, jak również nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność. Uzasadniało to zatem, stosownie do treści art. 339§2 kpc, uwzględnienie podstawy faktycznej powoda i w konsekwencji wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić przy tym jednak należy, że wydanie wyroku zaocznego może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Niezależnie bowiem od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie

pozewu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny natomiast wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaoczego oddalającego powództwa, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73). Dlatego też obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 kpc. Brak jakichkolwiek dokumentów powoduje, że przytoczone okoliczności budzą wątpliwości co skutkuje oddaleniem powództwa - nawet przy biernej postawie strony pozwanej - gdyż nie jest możliwym przyjęcie za prawdziwych twierdzeń pozwu. Tym bardziej, że z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

W toku niniejszego procesu strona powodowa powinna udowodnić zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradiktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradiktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Zgodnie z treścią art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są, po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie.

W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę powinien zaś wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym obie strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W przedmiotowej sprawie powód wywodził swoje roszczenie wobec pozwanego z tytułu niespłaconej umowy pożyczki, którą nabyła na podstawie umowy sekurytyzacji wierzytelności.

Zgodnie z treścią art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wówczas wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym również roszczenie o zaległe odsetki. Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. Aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 1999 r., III CKN 423/99, Biul. SN 2000, nr 1, s. 1).

W przedmiotowej sprawie, w ocenie Sądu, z treści przedłożonej umowy cesji absolutnie nie wynika jakie konkretne wierzytelności zostały przeniesione na stronę powodową, w szczególności nie wymieniono w niej wprost żadnej wierzytelności wobec pozwanej. Umowa ta bowiem określa jako swój przedmiot - wierzytelności pieniężne - ujęte w załączniku nr 5 oznaczonym jako wierzytelności.

Wprawdzie powód dołączył do akt sprawy wyciąg elektroniczny stanowiący załącznik do umowy cesji, z którego jednak, w ocenie Sądu, w żaden sposób nie da się wywieść faktu nabycia przedmiotowej wierzytelności z wydruku zawierającego tabelkę, mimo że zamieszone są w niej dane pozwanej i inne informacje dotyczące zobowiązania wobec pozwanej. Należy jednak podkreślić, że wydruk ten nie został podpisany przez strony umowy cesji, dlatego też Sąd w niniejszym składzie powziął wątpliwości czy wydruk ten faktycznie jest załącznikiem do tej umowy, zwłaszcza, że w żaden sposób nie potwierdza on, że przedmiotem przelewu wierzytelności była także wierzytelność zbywcy przysługująca względem pozwanej. Ponadto wydruk ten nie został poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym, a jedynie opatrzony pieczęcią i parafką młodszego specjalisty ds. sądowych. Podkreślić przy tym należy, że jest to pismo sporządzone jednostronnie przez stronę powodową, nie podpisane przez zbywcę wierzytelności, a więc stanowi jedynie dowód tego, że zostało sporządzone o treści w nim podanej.

Zatem, zdaniem Sądu, nie sposób wywieść z przedłożonej umowy aby jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca (...) S.A. z siedzibą w P. wobec pozwanej M. C.. W konsekwencji dokument ten nie potwierdza również, aby powód nabył wierzytelność przeciwko pozwanej i wstąpił w miejsce dotychczasowego wierzyciela, co z kolei uprawniałoby go do żądania spełnienia świadczenia.

Odnosząc się natomiast do załączonego do akt sprawy wyciągu z ksiąg prowadzonych przez powoda, będącego funduszem sekurytyzacyjnym, należy wskazać, że wyciąg z ksiąg rachunkowych stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 kpc, który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Ponadto przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych wprost pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Wyciąg taki może zasadniczo stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania w sprawie, ale jego materialna moc zależy od jego treści merytorycznej, a o tym rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów - art. 233 § 1 kpc. Dopiero wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia. Zgodzić się należy z poglądem judykatury, że dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia (np. cesji wierzytelności). Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie mogą stanowić dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności, a tym bardziej istnienia i wysokości nabytej wierzytelności.

W niniejszej sprawie, Sąd powziął również wątpliwości co do wysokości faktycznie udostępnionej pozwanej do dyspozycji kwoty z tytułu pożyczki. Z analizy postanowień umowy wynika bowiem, że pożyczka miała zostać wypłacona pozwanej w dwóch transzach. Przy czym pożyczkobiorca zobowiązał się spłacić prowizję za udzielenie pożyczki, opłatę przygotowawczą i opłatę za usługę terenowej obsługi pożyczki gotówką w dniu zawarcia umowy lub przez ich pobranie w dniu podpisania umowy przez pożyczkodawcę z kwoty I transzy. W tym zakresie pożyczkobiorca przedstawić miał pożyczkodawcy swoją oddzielną dyspozycję. Ponadto w przypadku występowania jakichkolwiek zobowiązań pożyczkobiorcy względem „B.” mogą one zostać potrącone z II transzy (pkt 7 umowy)

Z przedłożonego natomiast przez powoda materiału dowodowego absolutnie nie wynika jaka kwota faktycznie została wypłacona pozwanej tytułem I transzy. W szczególności powód nie wykazał czy pozwana jako pożyczkobiorca przedstawiła powodowi oddzielną dyspozycję do potrącenia z I transzy: prowizji za udzielenie pożyczki, opłaty przygotowawczej i opłaty za usługę terenowej obsługi pożyczki, czy też spłaciła te dodatkowe koszty w inny sposób i czy nastąpiło to w dniu zawarcia umowy, czy w późniejszym czasie. Powód nie wykazał również, czy doszło do wypłaty II transzy, skoro z uzasadnienia pozwu, jak również przedstawionego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że pozwana nie uregulowała żadnej raty, natomiast z postanowienia umowy wprost wynika, że w przypadku występowania jakichkolwiek zobowiązań pożyczkobiorcy względem „B.” mogą one zostać potrącone z II transzy (pkt 7 umowy).

W ocenie Sądu powód nie wykazał również rzeczywistej daty wymagalności roszczenia wynikającego z umowy pożyczki, określając ją na 17 maja 2017 roku.

Celem wykazania tej okoliczności powód przedłożył pismo z dnia 10 kwietnia 2017 roku, zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia niniejszego pisma oraz potwierdzenie odbioru.

Należy jednak zauważyć, że z potwierdzenia odbioru wynikają jedynie dane adresowe pozwanej, brak jest bowiem jakichkolwiek informacji czy przesyłka ta została wogóle wysłana do pozwanej, a jeśli tak, to czy pozwana M. C. odebrała korespondencję zawierającą oświadczenie o wypowiedzeniu umowy osobiście, czy też w sposób zastępczy oraz w jakiej dacie. Okoliczność ta ma istotne znaczenie dla ustalenia daty wymagalności roszczenia, skoro rozpoczęcie 30 – dniowego terminu wypowiedzenia należało liczyć od dnia doręczenia pisma oraz potwierdzenia odbioru.

Wobec powyższego, skoro powód nie wykazał zarówno zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia, to powództwo nie mogło zostać uwzględnione.

Dlatego też Sąd oddalił roszczenie w całości.